

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem* – 29.
(próza) **2.**

Horváth Benji: *Tűzbeszéd, 2043. január* **3.**

Az ember véges, mindig aksira kell tenni.

Fehér Imola interjúja Lackfi János költővel, íróval **4.**

Lackfi János: *Pedig az is* (vers) **6.**

Mózes Huba: *Mondottam, ember* (esszé) **7.**

Csender Levente: *Szeretlek mint embert* (próza) **8.**

Balázs K. Attila: *[Akasztás]; [Bújócska]; [Papírfogók]; [jegyzetek egy gépről]* (versek) **9.**

Száz Pál: *Az öngyilkosok hídja: a Trója híd.*

Részletek A prágai hidak könyvéből (esszé) **10.**

Pavilon 420

Bánóczi Beáta: *Gubancok; A halálra táncoltatott* (versek) **13.**

Hermán Dániel: *A füttyverseny metafizikája* (próza) **14.**

Cosmin Perța: *Megkésett zsoltárok* (versek André Ferenc fordításában) **15.**

Tóth Norbert: *Az utolsó nagyváros; Eszkimó asszony fázik; Üveg; Litván* (versek) **17.**

Képalá

Száraz Miklós György, Zátanyi Tibor: *Az ajtó végig nyitva volt* (próza) **18.**

Mary Oliver: *Tároló; Ismerek valakit; Ma reggel; Daloló hattyúk; A világ, amelyben élek* (versek André Ferenc fordításában) **19.**

Bánki Zsolt: *Moziba járni jó* (próza) **20.**

Kinematográf

Farkas Boglárka Angéla: *A kamera-szem tükrében: A Fabelman család* (Steven Spielberg: *A Fabelman család*) **22.**

Theátrum

Stan Lilla-Alíz: *Idegengyűlölet vagy hazafiság?* **23.**

Kritika

Borsos J. Gyöngyi: *Emlékek kaleidoszkópja* (Vári Attila: *Tejüveg mozi*) **24.**

Fülszöveg

Dimény Patrícia: *A hajnali hangok fontosságáról* (Ferdinandy György: *Szól a kakas*); *Satírozás* (Ferdinandy György: *Tambo. Rövidprózák, jegyzetek*) **26.**

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Tihmér rémálma* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Például forró szonáta a berlini bordélyból* **27.**

Artefaktum

Kányádi Iréne: *Valóság a művészet tükrében* (7. Székelyföldi Grafikai Biennálé) **28.**

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem – 29.

Éjjel álmomban pecsétviaszt olvastottak, és a lassan, sercegeve lecsurranó vörös viaszba nyomtak egy bronz pecsétnyomót. A barátom, G. akarhatott levelet írni, aki több mint 10 éve tűnt el Laszlovszky úknagyanyám egyetlen hagyatékával, egy bronz pecsétnyomóval.

A koporsó, amit utóbb eltemettek Budán, üres volt, hiszen G. nem került elő, de ha valaki egészen közel hajolt a barnára lakkozott koporsófedélhez, észrevehette az apró, ujjbegynyi pecsétnyomokat, közvetlen a feltételezett elhalálozási dátum mellett.

Villax Karolina és Laszlovszky Anna barátnők voltak. Együtt teáztak az óbudai ház udvarán 1896 májusában, szédítő orgonailatban. Vasárnap volt, a közeli *Első Óbudai Szeszétető és Finomító Részvénytársulat* üzemének az udvarán csak a hordók forgolódtak, kis koccánásokkal ébresztgetve egymást, abroncsaik úgy feszültek a langy melegben, mintha utoljára próbálnának szabadulni fiatalok, zöld, harsogó álmaik nyomán. Karolina és Anna a jégvirágok mellett ültek a nemrég kirakott fotelekben, szemben a boltíves kapubejáróval, szemmel tartva, mikor érkezik haza a Hajógyárból Anna férje, Kokits Lipót gyári munkavezető, a Magyarországi Művezetők Országos Szövetkezete kerületi egyesületének helyettes pénztárosa. Karolina férje, Wirth Ferenc magánzó a Millenniumi kiállításra szállított nagyobb tételben a Dreher sörgyárból, és utána csáktornyai rokonaival találkozott a Múzeum Kávéházban, remélve, hogy a rég látott rokon, Zala György is eljön, ahogy a képeslapon ígérte. Wirth Ferencet nyugtalanította egy pletyka, ami már Pápát is elérte, hogy talán a készülő Gábrriel arkangyal amúgy letről nem látható vonásai némiképp emlékeztetnek Karolina világszép arcára. Azonban Zala nem jött el, és Wirth Ferenc már csak a halála után hajolhatott közel a magasból a márványarchoz, hogy eldönthesse, kinek volt igaza.

De ha megkérdezték volna akkor, fájdalmasan kevésnek találja-e egy élethez azt a hatvanvalahány esztendő, kékesszürke szemével hunyorítva feleségére, Karolinára gondolt volna, a pápai évekre, és Karolina nővérére, Jankára, aki csak nem kelt el, hiába a hozomány, a megbecsülés, hogy a tímár-polgármester leánya, az eladósorban ő következik mégis, hiába szerelmes Ferenc és Karolina egymásba. Így őt veszi el, hogy onnantól sohase legyen távol Karolinától, olyannyira nem, hogy sorban születnek a gyerekek, de nem dől össze a világ, nem omlik rá a zirci apátság, mikor meggyónja mindent a nagybácsinak, Ferdinándnak, aki közben arra gondol, mégiscsak több az élet, mint a semmi halál, az a szegény Reguly, neki már nem mondhatja, hogy Helsinkiben, ott udvarolnia kellett volna, nem csak a szótőveket magolni a jeges szobában.

Anna két év múlva már halott, az utolsó napokban leveleket ír, vörös pecsétviaszba nyomva oroszlánkoronás pecsétnyomóját. Az utolsót Karolinának írja, felidézve beszélgetésük egy-egy részletét. Amikor fecskék csiviteltek a boltíves bejáróba tapasztott fészkek körül, és egy ezeréves álom varázsa színezte annak az évnek minden pillanatát. De azt azóta sem érti, miért mesélte el Karolina

A név, az semmi, dagonya, talán szerelem, hogy legyen valami értelme is.